

Császár Róbert

Császármorzsák

Az első tál

Publio

Császármorzsák

Az első tál

Ingyenes minta

Császár Róbert

<http://www.csaszarrobot.hu>

Publio Kiadó

2016

Minden jog fenntartva!

A borító háttérfotót készítette: Alice

<https://pixabay.com/hu/users/Alice12-1613938/>

Portréfotó, fotó utómunka és illusztrációk: Kovács Márk

Intézeti napok

A sarokban guggoltam és szipogtam. Üveges tekintettel pásztáztam a gumifalak kis párnáit. Egyiket vizsgáltam a másik után. Hihetetlen az a precizitás, amivel az alkotók megépítették a falakat, amelyek közül a menekvésre esély sincs. Vagy talán mégis! Néhány napos elmeegógyintézetbeli vendégeskedésem alatt megfigyeltem, hogy a kis gumipárnácskákat összekötő cérnaszálak néhol szétfoslottak. Dr. Nicolas Eugén szerint, aki az ideggyógyászom, az első néhány napban a betegek a tagadási fázison mennek keresztül. – Ez azt jelenti, hogy a páciens nem akarja belátni, hogy beteg – fejtette ki számomra, mintha nem értettem volna a lényegét a bővített tájékoztatása nélkül. Igyekeztem hosszabb beszélgetésekbe bonyolódni a doktor úrral, aki sajnos nem volt kellően készséges. Egyetlen kérdésemre sem válaszolt! Néhány említésre méltó a kérdéseim közül: Hogyan zárhatjuk ki annak a lehetőségét, hogy léteznek láthatatlan emberek? Miért van napszemüveg a kólás üveg napocskáján? Legfőképpen az érdekelt, hogy miért vagyok az intézetben, azonban valahányszor feltettem ezt a kérdést a doktor láthatóan elszontyolodott és ismét magamra hagyott.

Emlékeim szerint egy kormányablakban próbáltam elintézni hivatalos ügyeimet. Szerettem volna meghosszabbíttatni az ügyfélkapu-regisztrációm. A történet teljességéhez ugyanis hozzátartozik, hogy a jelszavam megváltoztatásra vonatkozó e-mailt hatvan napig figyelmen kívül hagytam. A rendszer zárolta a fiókomat, így személyesen kellett befáradnom egy kormányablakba. Igaz ugyan, hogy elszakadt nálam a cérna, amikor az ügyintéző hölgy egy órás várakoztatás

után kitette elém az ebédelni mentem táblát, reggel negyed kilenckor, de úgy érzem, erre minden okom meg volt. Azt a fránya sorszámkiadó automatát pedig, amely nem volt hajlandó kiköpní nekem a cetlit, én csupán meg akartam javítani, amikor oldalba vágtam. A régi tévénket is így bírtam működésre, ha sztrájkolt. Egyébként is a 1990-es taxis sztrájkot semmi sem tudja uberelni!

Körülbelül egy hete lehettem a zárt szobában, amikor elhatároztam, megszökök. Tapasztalva a cérnaszálak foszlását feltételeztem, hogy a rajtam felejtett kényszerzubbony is hasonlóan silány minőségű. – Hipp-hopp kint leszek! – mormogtam összeszorított szájjal. Önbizalmamat akkor kezdtem elveszíteni, amikor lekötözött kezeimmel mindhiába próbáltam az általános iskolai tornagyakorlatokból ismert kézmozdulatokkal szétszakítani a zubbonyomat. Addig-addig rángatóztam, míg végül a vállam is meghúzódott. Természetesen nem adtam fel, nem adhattam fel! Az Ides, az én párom, kint várt a szabad életben. Pöttyet ugyan haragudtam rá, amiért ő is azt hajtogatta, hogy meg fogok gyógyulni, és ő vár rám, de a lényeg, hogy várt rám. Volt miért küzdenem. Néhány sikertelen próbálkozás után kitaláltam, hogy nincs is szükség a kezeimre: kirágom magam a gumiszobából! Utána csak lesz valahogyan. A hosszas rágódás során alkalmam nyílt elmém mind a kilenc bugyrába betekinteni. Alfától kiindulva bétán át a gammán túlra is eljutottam a mélységek szintjei között, mindeközben a szám csak rágott és rágott. A szivaccsal tömött gumipárna darabkáit ütemre köpködtem ki; egyet jobbra, egyet balra. Meggyőződésem miatt nem is gondoltam rá, hogy a szivacsos réteg alatt a fából készült ajtót nem fogom tudni kiharapni. Egy-egy rágósabb falatnál, motivációs gyakorlatba illően, visszaemlékeztem a sorszámkiadó automatára. – Ha kijutok, megjavítom, és

újra szétfófozom! Rágókat fogsz kiadni egy légvárban te rozsdás doboz! – harsogtam dühödten. Nem tudom, hogy mióta rághattam, de a vég nélküli, ziláló mormogásom és rágásom közepette, két szót hallottam meg az ajtó túl oldaláról: Örült! Kinyitom!

A következő pillanatban kitárult az ajtó. Ott álltunk az elmebaj és a szabadság határán, az őrzőm és én. A számból még hullottak ki a szivacsdarabkák, a tekintetem pedig a mámorító szabadságtól vigyorba fagyott. Kihasználtam a teremőrnek okozott bénító hatású színi előadásomat, kisurrantam mellette az ajtón és végigrohantam a folyóson. Csúszós volt a padló. Mezítelen lábam úgy táncolt a járólapon, mint kiskacsa lába az elsőévesek bálján a befagyott tó jegén. Az ápolók döbbenetét kihasználva sikeresen kijutottam az udvarra. Ott azonban én lepődtem meg jobban, látva a hatalmas magasságokba emelt téglafalakat. – Nincs kiút Róbert, bízson a gyógyulásban! Segítek – szólított meg közönyös hangon Dr. Nicolas. Megmerevedett arcomon lefolyt az első könnycsepp. Feladtam a reményt. A doktor úr vállára hajtva fejemet sétáltunk vissza az intézet épületébe. Belátásomnak köszönhetően, és mert hazarágtam, akarom mondani hazavágtam a gumiszobát; helyet kaptam a közösségi térben, ahol sorstársaim olyan tapsáradattal fogadtak, mint egy háborút megjárt utolsó mohikánt.

Hazarágtam, akarom mondani hazavágtam a gumiszobát

Élveztem az új, kiváltságos helyzetemet tekintve, hogy a kezeim is szabadon lehettek végre. Bajtársaimmal szabadidőnkben lehetőségünk nyílt sakkozni, asztaliteniszezni, sőt alkalmanként a televíziót is nézhettük. A délutáni tea mellett gyakran folytattunk eszmecserét a világ rendjének működéséről. A legjobban ezeket az alkalmakat szerettem, mert rengeteg nézőponttal ismerkedhettem meg a rendszerünk működésével kapcsolatosan. Izgalmasabb teóriákat hallottam, mint korábban az egyetemi tanulmányaim alatt a filozófia előadásokon. A favorit: az idő, mint fogalom az emberrel együtt jelent meg. Korábban nem volt, aki, vagy ami megnevezhette volna azt a végtelennek tartott folyamatot, amelyet ma nemes egyszerűséggel időnek nevezünk. Amennyiben réges-régen nem volt idő, nem lehetett öregedési halálozás sem, amely az akkori élővilágot kipusztíthatta volna. Az idő megteremtése hozta el a halált. Az időt pedig az ember alkotta, tehát az emberek mindannyian Anúbisz isten leszármazottai. Az elmélet említett továbbá valamilyen kaput is, amelyen keresztül közlekedni lehet, de ennek az elméletnek a levezetését a mai napig nem értettem meg.

A jó környezetnek hála a hangulatom rohamosan javult. Az orvosom is észrevette rajtam a szándékbeli változást. Meg akartam gyógyulni. Dr. Nicolas mindennap szánt rám fél órát. Egyeztettek a háziorvosommal és megállapították, hogy a Kormányablakban történt incidens oka a pánikbetegségem. A pánikbetegség, kérem szépen, népbetegség ma. Általában önnön magunk túlhajszolásából fakad, azonban a végső kitöréséhez, a pánikrohamhoz elegendő lehet egy apró, ám dühítő élmény, amely általában nyugalmi állapotban hat vissza az áldozatára. Miután megállapították a problémámat, a

két orvos közösen kidolgozott számomra egy módszert, amelyet a személyiségemhez igazítottak, és amellyel „kezelni” tudom magamat. A módszer alapja a meditáció és saját határainak megismerése, annak elfogadása. Az elmeegógyintézetben töltött hetek után összegeztem az orvosi szakvéleményt és az intézetben tapasztaltakat. Azért írok, hogy elmeséljem a pánikbetegségemet. Sajnos az intézetben született jegyzeteimet nem hozhattam ki magammal, amikor végül szélnek eresztettek. Tetszik tudni, én még örömmel maradtam volna tovább a másnak tán bizarrnak tűnő környezetben, amely számomra oly megnyugtató volt; de a doktor úr levelet kapott a Főigazgatóságtól, hogy túl magas a rezsifogyasztás a rengeteg lakó miatt. Megígértem, hogy a jövőben nem használok majd semmilyen elektromos eszközt, és a toalettet is a fürdővizemmel öblítem majd le. Erre válaszul azt mondták, hogy nem lehet, mert ezzel megsértenének valamilyen európai rendelkezést a higiénias szállásolás szabványáról. Kétségbeesésemben megfenyegettem az igazgatót, hogy amennyiben nem maradhatok, ismét felkeresem azt a bizonyos sorszámkiadó automatát, és nem fogják megköszönni, amit tenni fogok velem!

Végül minden fellebbezésem és szándékom ellenére kiküldtek az intézmény kapuján. Szabadulásom – vagy, ahogy inkább éreztem: száműzetésem – pillanatában mégis elhatároztam, minden igyekezetemmel azon leszek, hogy bizonyítsam alkalmasságomat a társadalmi normáink szerinti élet elviselésére. Ides a mai napig kitartóan támogat engem minden feladatomban, amelyet a teljes asszimilálódás szándékával teszek meg nap, mint nap. Az automata javítási költségeit pedig továbbra is vonják a számomra kiutalt segélyből.

**A folytatáshoz töltsse le a teljes e-
novelláskötetet, vagy rendelje meg
a nyomtatott változatot**

a Publio Kiadó webáruházából

http://publioboos.com/hu_HU/czaszarmorzsak

a Google Play Könyvek áruházából

<https://goo.gl/BKxt7Q>

az Apple iTunes áruházából

<http://apple.co/1UTlbkg>